

цията София е дрипава и обърната гърбомъ, отъ къмъ западъ тя е безлична, отъ Княжевското шосе е плоска. Отъ тука само тя е за гледане и за любуване. Тѣй спокойно гиздава, въ леко амфитеатрално положение, тя сега има почти идилическия видъ на единъ градецъ въ една Швейцария равна и бездѣсна и те мами обайно въ своитѣ успокоителни нѣдра; хармонично извитата дѣга на величавия куполъ на Черната-Джамия се дига мощно надъ околнитѣ сгради, безъ да се отрази мрачността на тоя зловѣщъ паметникъ възъ ясната цѣлокупность на картината. Нищо ти не дава да прѣдположишъ мѣтежнитѣ вихри, що фучатъ и ревѣтъ тамъ въ душиѣ, атмосферата отъ барутъ и умрази, която тече изъ въздуха.

Дали не отъ тази рѣтлина покойний князь Александръ бѣше казалъ на единъ чужденецъ: — Видите ли тая гѣвка въ това поле? Колко страсти тамъ сж набрани!

Отивамъ нататѣкъ.

Полето! просторѣтъ! Витоша!

О колко е хубава тая картина!

Сичко завито съ бѣлата покривка на снѣга; когато слънцето лѣсне свободно отъ лазурния си пѣтъ, хиляди брилянчета зазвѣзджѣтъ по нея. Широкото голо поле заспало, никакъвъ животъ не фѣрля своята крѣслива нота въ безконечния и царственъ покой на тая природа. А Витоша, хубава, побѣдѣла, величествена, дига въ небето лѣскавината на ледовития си грѣбъ. Азъ я намирамъ много хубава въ това величаво уединение, съ тоя великолѣпно истегленъ въ небето пирамиденъ обликъ — по-хубава отъ Алпитѣ, които едни други се притискатъ въ хаотическо разбѣркване... Какви чудни ефекти отъ съчетанието на ослѣпящата бѣлина на снѣга съ бѣлитѣ лучи на слънцето! Сѣнкитѣ въ оглѣбления и пѣдинитѣ иматъ сла-